

Ziemia jest płaska?

Wystawa odda głos artystkom i artystom, którzy w swojej praktyce analizują pozornie wykluczające się światopoglądy oraz ujawniają infrastruktury technologiczne, systemy polityczne i relacje społeczne wpływające na naszą wiedzę i interpretację rzeczywistości.

Dzieła ponad 20 artystek i artystów, m.in. z Polski, Słowacji, Portugalii, Libanu, Nowej Zelandii i Chin. Rysunki, szkice, ready-mades, wideo, obiekty, a wśród nich prace niepokazywane jak dotąd w Polsce oraz takie, które powstały specjalnie na prezentację w łódzkim Muzeum Sztuki - oto, co będzie można zobaczyć w ms1.

Tytuł wystawy niesie za sobą co najmniej dwa znaczenia. Po pierwsze, nawiązuje do historycznie utrwalonego przekonania o tym, że mieszkańcy Europy aż do wypraw Krzysztofa Kolumba mieli wierzyć, że Ziemia jest dyskiem. Chociaż w rzeczywistości sferyczność Ziemi znana była średniowiecznym uczonym, ten mit zawładnął zbiorową wyobraźnią, tworząc fałszywą wizję pogrążonej w niewiedzy przeszłości. Po drugie, w XXI wieku hasło „świat jest płaski” nabrało kolejnego znaczenia. To określenie globu spłaszczonego przez dominację neoliberalizmu, mobilność kapitału oraz sieć umożliwiającą dystrybucję informacji, która niosła obietnicę powszechnego dostępu do wiedzy i równych szans na poprawę własnego losu dla wszystkich. Pozostała ona jednak niespełniona, a technologie informacyjne stały się narzędziem o bezprecedensowej sile oddziaływania w rękach kapitału i władzy.

Natłok otaczających nas komunikatów, danych i sygnałów sprawia, że chociaż wiemy coraz więcej o świecie, to jest nam go coraz trudniej zrozumieć. Epoka informacji zmieniła się w epokę zakłóceń. Uczucie zagubienia jest paliwem dla myślenia spiskowego i magicznego: szukania prostych analogii, połączeń oraz rozwiązań dla zbyt skomplikowanych problemów. W „płaskim” świecie, którego fundament stanowi wiara w ciągły postęp naukowo-technologiczny, jednocześnie rozwijają się poszukiwania wiedzy tajemnej, mistycznej oraz alternatywnych sposobów odnajdywania sensu.

Wszystkie te wątki łączą się w wystawie, która ukazuje splątane zagadnienia komunikacji, kartografii i historii nauki. „Ziemia znów jest płaska” konfrontuje sprzeczne metody poznania rzeczywistości, analizując, w jaki sposób nie tylko się one zderzają, ale również splatają i dopełniają. Artyści i artystki przyglądają się także mapom, modelom i teoriom, które roszczą sobie prawo do naukowej obiektywności, a które kształtowane są przez systemy władzy. Przedstawione na wystawie dzieła, choć nie przypominają eksponatów dydaktycznych, służą nawigacji wśród przeciwieństw, pytań i wątpliwości.

Artystki i artyści biorący udział w wystawie: Micol Assaël, András Cséfalvay, Cian Dayrit, João Maria Gusmão & Pedro Paiva, Jessika Khazrik, Anne-Mie van Kerckhoven, Szymon Kobylarz, Carolyn Lazard, Diana Lelonek, Mark Lombardi, Katja Novitskova, Zuzanna Piekoszewska, Luiza Prado de O. Martins, Tabita Rezaire, Kameelah Janan Rasheed, Michael Stevenson, Superstudio, Thomas Thwaites, Suzanne Treister, Jakub Woynarowski, Lu Yang.

kurator: Jakub Gawkowski
koordynacja wystawy: Monika Wesołowska
koordynacja wydawnicza: Andżelika Bauer
identyfikacja wizualna: Kaja Gliwa